

PROKURATURA W STANDARDACH PRAWNYCH RADY EUROPY

Piotr Turek

PROKURATURA W STANDARDACH PRAWNYCH RADY EUROPY

Piotr Turek

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

SERIA **MONOGRAFIE**

Stan prawny na 1 stycznia 2022 r.

Recenzent

Dr hab. Agnieszka Grzelak, prof. ALK

Wydawca

Monika Pawłowska

Redaktor prowadzący

Paulina Ambroży

Opracowanie redakcyjne

Agnieszka Witczak

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni[♥]

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-007-8

ISSN 1897-4392

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	15
Rozdział I	
Uwarunkowania międzynarodowoprawnej standaryzacji prokuratury	
1. Uwagi ogólne.....	25
2. Prokuratura państw europejskich	27
2.1. Francja	30
2.1.1. Rozwój historyczny.....	30
2.1.2. Czasy współczesne	35
2.2. Niemcy	42
2.3. Włochy	44
2.4. Hiszpania.....	46
2.5. Wielka Brytania	47
2.6. Rosja i Związek Radziecki.....	49
2.6.1. Rozwój historyczny.....	49
2.6.2. Czasy współczesne	51
2.7. Polska	52
2.7.1. Rozwój historyczny.....	52
2.7.2. Czasy współczesne.....	55
2.8. Cechy wspólne i różnice	57
3. Prokuratura a prawo międzynarodowe	60
3.1. Suwerenność i wyłączna kompetencja wewnętrzna państwa	60
3.2. Międzynarodowa pomoc prawna	64

3.3. Międzynarodowa ochrona praw człowieka	70
3.4. Międzynarodowe trybunały karne.....	76
3.5. Przynależność państw do organizacji międzynarodowych	80
3.5.1. Prokuratura Europejska	81
3.5.2. Europejski nakaz aresztowania	86
3.6. <i>Soft law</i>	89
4. Podsumowanie	92

Rozdział II

Organy standardotwórcze Rady Europy i ich kompetencje	99
1. Uwagi ogólne	99
2. Pojęcie standardu prawnego Rady Europy	101
3. Organy traktatowe	116
3.1. Organy statutowe	117
3.1.1. Komitet Ministrów	117
3.1.2. Zgromadzenie Doradcze (Parlamentarne)	122
3.2. Organy niestatutowe	124
3.2.1. Europejski Trybunał Praw Człowieka	124
3.2.2. Europejski Komitet do Spraw Zapobiegania Torturom.....	126
4. Organy pozatraktatowe	128
4.1. Rada Konsultacyjna Prokuratorów Europejskich	129
4.2. Europejska Komisja na rzecz Demokracji przez Prawo (Komisja Wenecka)	132
4.3. Komisarz Praw Człowieka	134
4.4. Grupa Państw Przeciwko Korupcji	136
4.5. Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji	138
5. Podsumowanie	139

Rozdział III

Kształtowanie się standardów prawnych Rady Europy dotyczących prokuratury	143
1. Uwagi ogólne	143
2. Standardy zawarte w powszechnym prawie międzynarodowym	147

---

3. Standardy zawarte w traktatach Rady Europy	151
3.1. Prawa człowieka	152
3.2. Międzynarodowa współpraca w sprawach karnych	159
3.2.1. Ekstradycja	160
3.2.2. Pomoc prawna w sprawach karnych	165
3.2.3. Międzynarodowa ważność wyroków karnych...	172
3.2.4. Przekazywanie ścigania	174
3.2.5. Zwalczanie niektórych rodzajów przestępczości	178
4. Standardy tworzone przez organy traktatowe Rady Europy	205
4.1. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka	205
4.2. Zalecenia organów statutowych	268
4.2.1. Zalecenia Komitetu Ministrów	268
4.2.2. Zalecenia Zgromadzenia Parlamentarnego	277
4.3. Standardy Europejskiego Komitetu do Spraw Zapobiegania Torturom	280
5. Standardy tworzone przez organy pozatraktatowe Rady Europy	283
5.1. Opinie Rady Konsultacyjnej Prokuratorów Europejskich	283
5.2. Standardy Komisji Weneckiej	307
5.3. Zalecenia Komisarza Praw Człowieka	312
5.4. Zalecenia Grupy Państw Przeciwko Korupcji	317
5.5. Zalecenia Europejskiej Komisji przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji	323
6. Podsumowanie	327
Zakończenie	351
Bibliografia	357

WSTĘP

„Si des garanties sont nécessaires contre les condamnations arbitraires, pourquoi ne le sont-elles pas également contre les poursuites d'autorité? Veut-on que l'action publique, loin d'être pour les citoyens un gage de sécurité, soit toujours pour eux un motif d'inquiétude et de méfiance? (...) Que le ministère public apparaisse au peuple, non plus comme un instrument obligé du gouvernement, mais comme une véritable magistrature; et tous les honnêtes gens, tous les bons citoyens se reposeront sur lui (...). Si cette institution, pendant les années qui viennent de s'écouler, est tombée si bas dans l'opinion publique, c'est à la perte de son indépendance”

J.L.E. Ortolan, adwokat i profesor prawa, L. Ledeau, adwokat, 1831 r.¹

„(...) chciałbym doczekać takiego etapu rozwoju standardu ochrony praw człowieka, gdzie z prawa do rzetelnego procesu wyprowadzone zostanie pozytywne zobowiązanie do zapewnienia funkcjonowania w systemie krajowym obiektywnej i niezależnej prokuratury, wykonującej funkcję oskarżycielską. (...) Wierzę, że (...) standard strasburski dojdzie do takiego etapu rozwoju,

---

¹ „Skoro konieczne są gwarancje przeciwko arbitralnemu skazywaniu, dlaczego nie byłyby one konieczne przeciwko arbitralnemu ściganiu? Czy chcemy, aby skarga publiczna, zamiast stanowić dla obywateli gwarancję bezpieczeństwa, pozostawała dla nich powodem do niepokoju i nieufności? (...) Niech prokuratura nie jawi się więcej ludowi jako obligatoryjny instrument rządu, ale jako prawdziwy organ sądowy, a wszyscy uczciwi ludzie, wszyscy dobrzy obywatele będą mieć do niej zaufanie (...). Jeśli instytucja ta w ciągu ostatnich lat upadła tak nisko w oczach opinii publicznej, to właśnie z powodu utraty niezależności” [tłum. aut.], J.L.E. Ortolan, L. Ledeau, *Le Ministère public en France: traité et code de son organisation, de sa compétence et de ses fonctions dans l'ordre politique, judiciaire et administratif*, t. I, Paris 1831, s. LXVIII–LXXI.

w którym połączona zostanie ochrona praw jednostki z koniecznością zapewnienia odpowiednich rozwiązań ustrojowych”

J. Śliwa, zastępca Prokuratora Apelacyjnego w Krakowie, 2015 r.²

Przytoczone wypowiedzi – choć sformułowane w różnych językach i epokach historycznych – łączy przynależność ich autorów do tej samej europejskiej, kontynentalnej tradycji prawnej oraz wspólna myśl, że dla urzeczywistnienia prawa do rzetelnego, uczciwego procesu niezbędne jest istnienie niezależnej, bezstronnej prokuratury. Warto przy tym zwrócić uwagę na dwie rzeczy. Po pierwsze, to, co w 1831 r. było postulatem we Francji, pozostaje nadal postulatem w Polsce w XXI w., a – jak wykazano w dalszych częściach pracy – spośród największych państw europejskich jedynie we Włoszech prokurator cieszy się wspólnie niezależnością porównywalną do niezawisłości sędziowskiej³. Po drugie – co stwierdza *implicite* cytowany wyżej prokurator polski – odpowiednie ukształtowanie ustrojowe prokuratury ma znaczenie dla urzeczywistnienia nie tylko prawa do rzetelnego procesu, ale także praw jednostki w ogóle. Im większy bowiem zakres kompetencji przyznaje ustawodawca prokuratorowi (w literaturze wskazuje się, że z uwagi na powierzoną władzę dyskrecjonalną jest on potencjalnie najpotężniejszym podmiotem procesu karnego)⁴, tym większe stwarza mu pole do ingerencji w podstawowe prawa i wolności⁵. Co więcej, powierzenie prokuratorowi – zwłaszcza na zasadzie wyłączności – ścigania przestępstw i oskarżania przed sądami czyni go jednocześnie gwarantem

---

² J. Śliwa, *Nowy model udziału prokuratora w postępowaniu przygotowawczym i rozprawie głównej w świetle standardów wynikających z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka* [w:] *Dysfunkcje polskiego prawa – jak poprawić system środków prawnych w Polsce? IX Seminarium Warszawskie. 16 października 2015 r.*, Warszawa 2016, s. 117.

³ Należy w tym miejscu zasygnalizować trudność terminologiczną pojawiającą się w zetknięciu języka polskiego z językami oficjalnymi Rady Europy, a polegającą na tym, że angielskie słowo *independence* i francuskie *indépendance* mogą oznaczać – zależnie od kontekstu – „niezawisłość” lub „niezależność”.

⁴ E. Luna, M.L. Wade [w:] *The Prosecutor in Transnational Perspective*, ed. by E. Luna, M.L. Wade, Oxford–New York 2012, s. 1.

⁵ Ingerencja taka może być – stosownie do przyjętych rozwiązań ustawodawczych – dokonywana przez prokuratora bezpośrednio lub pośrednio. I tak na przykład, gdy prokurator zarządza przeszukanie, jego decyzja bezpośrednio ingeruje w prawo do po-

Rozdział I

UWARUNKOWANIA MIĘDZYNARODOWOPRAWNEJ STANDARYZACJI PROKURATORY

1. Uwagi ogólne

Cechą szczególną prawa międzynarodowego jest to, że nie istnieją w nim organy ustawodawcze (podobnie zresztą jak i organy egzekucji prawa) oraz że to podmioty tego prawa – przede wszystkim państwa – tworzą normy skierowane do nich samych. Na tę okoliczność zwrócił uwagę Stały Trybunał Sprawiedliwości Międzynarodowej, stwierdzając w sprawie statku Lotus¹, że normy prawne wiążące państwa wywodzą się z ich woli. O ile więc prawo wewnętrzne opiera się na podporządkowaniu adresata normy prawnej tworzonej przez ustawodawcę, o tyle prawo międzynarodowe jest prawem koordynacji, którego zadaniem jest przede wszystkim rozgraniczenie sfer kompetencji jego poszczególnych podmiotów². W tej sytuacji międzynarodowa standaryzacja prokuratury zależy w istocie od woli państw, zaś na kształtowanie się tej woli wpływ mają – w ocenie autora – uwarunkowania prawne wynikające, po pierw-

---

¹ Wyrok z 7.09.1927 r., CPJI, série A, nr 1927/10.

² W. Czaplński, A. Wyrozumska, *Prawo międzynarodowe publiczne. Zagadnienia systemowe*, Warszawa 2014, s. 3–5.

sze, ze stanu rozwoju prawa wewnętrznego poszczególnych państw, a po drugie – z aktualnego stopnia rozwoju prawa międzynarodowego³.

W pierwszej z wymienionych sfer poszukiwać należy przede wszystkim odpowiedzi na pytanie o to, czym jest prokuratura w danym porządku prawnym, a więc – jaka rzeczywistość prawna miałaby stać się przedmiotem koordynacji dokonywanej na szczeblu międzynarodowym. *A priori* wydaje się bowiem, że podobieństwa sprzyjać będą wypracowywaniu przez zainteresowane państwa wspólnych standardów, zaś różnice oddziaływać będą na ten proces hamująco. Ponadto na przykładzie praktyki orzeczniczej Europejskiego Trybunału Praw Człowieka zauważyć należy, że występowanie podobnych rozwiązań w wewnętrznych porządkach prawnych przeważającej bądź chociaż znacznej grupy państw-stron traktatu, czyli istnienie ugruntowanego bądź jedynie wyłaniającego się „konsensu” czy „standardu” dotyczącego określonej kwestii, może skłonić sąd międzynarodowy do wyinterpretowania z postanowień traktatu zobowiązań międzynarodowych zbieżnych w swej treści z owym „konsensem” czy „standardem” – i to zobowiązań ciężących również na tych państwach-stronach, które danych rozwiązań w swoich porządkach prawnych nie wprowadziły (a które w wyniku orzeczenia sądu międzynarodowego będą jednak je musiały przyjąć)⁴. Stąd też w pierwszej kolejności dokonana zostanie prawnoporównawcza analiza usytuowania prokuratury w głównych państwach europejskich (podrozdział 2.

---

³ W literaturze zwrócono uwagę, że porządek międzynarodowy po II wojnie światowej oparty jest na dwóch zasadach: suwerenności państw i współpracy międzynarodowej. Kluczem do współpracy jest jej użyteczność, co oznacza, że kooperacja jest następstwem politycznej kalkulacji państw (przy czym kierują się one nie tylko swoim własnym interesem, ale też interesem całej społeczności międzynarodowej), zaś jej istota zasadza się na relacji między polityką a prawem międzynarodowym (A. Potyrała, *Współpraca państw z międzynarodowymi trybunałami karnymi a suwerenność. Studium politologiczno-prawne*, Poznań 2010, s. 14–18). Choć niniejsza praca ma charakter analizy prawnej, incydentalnie mowa jest w niej również o pozaprawnych czynnikach wpływających na kształtowanie się woli państw.

⁴ F. Sudre, *Droit européen et international des droits de l'homme*, Paris 2006, s. 221–224. Brak ugruntowanego czy wyłaniającego się konsensu w ustawodawstwach państw-stron traktatu przemawia natomiast za przyznaniem im przez sąd międzynarodowy większego marginesu swobody uregulowania danej kwestii (szerzej: F. Sudre, *La mystification du «consensus» européen*, „La Semaine Juridique Edition Générale” 2015/50).

niniejszego rozdziału). W dalszej kolejności podjęta zostanie próba zlokalizowania tych obszarów prawa międzynarodowego, które mają związek z funkcjonowaniem prokuratury i które wskazują na potrzebę prawnomiędzynarodowej standaryzacji w tej dziedzinie (podrozdział 3. niniejszego rozdziału).

2. Prokuratura państw europejskich

Według stanu prawnego na 1.01.2022 r. instytucja prokuratury istnieje we wszystkich 47 państwach członkowskich Rady Europy⁵. W bieżącym rozdziale autor nie zamierza konstruować definicji prokuratury mogącej znaleźć zastosowanie do wszystkich czy choćby do większości państw RE, ale jedynie opisać najważniejsze kompetencje i kształt ustrojowy prokuratur w największych państwach europejskich⁶.

Widziana z perspektywy amerykańskiej prokuratura w europejskich systemach prawnych jawi się jako organ, który nie ponosi bezpośredniej

---

⁵ *Profil des Etats*, <https://www.coe.int/fr/web/ccpe/country-profiles> (dostęp: 1.01.2022 r.).

⁶ Bez konstruowania wyczerpujących definicji prokuratury – w szczególności w ujęciu prawnoporównawczym – obywiają się również inni autorzy monografii poświęconych tej instytucji, koncentrując się raczej na analizie jej cech ustrojowych i kompetencji (zob. np.: L. Lemesle, *Le procureur de la République*, Paris 1998; K. Sitkowska, *Pozycja ustrojowa i karnoprosesowa prokuratury w Polsce na tle prawnoporównawczym*, Toruń 2012). Pierwszy z cytowanych autorów jedynie w bardzo ogólny sposób wspomina, że przez prokuratorę rozumie pośredni organ usytuowany między policją (i żandarmerią) a sądem, odpowiedzialny za ściganie karne (L. Lemesle, *Le procureur...*, s. 117). Takie ujęcie jest jednak niepełne – jak pokazano dalej – już w odniesieniu do samej prokuratury francuskiej, której funkcje wykraczają daleko poza ściganie karne. Natomiast druga autorka, wychodząc z ówczesnej definicji ustawowej prokuratury polskiej jako organu ochrony prawnej, zauważa, że prokuratura jest przede wszystkim organem kontroli legalności, którego zdecydowana większość działań sprowadza się do kontrolowania przestrzegania prawa i występowania do właściwych władz z niewiążącymi wnioskami o zastosowanie odpowiednich środków; w mniejszym stopniu i wyłącznie w postępowaniu przygotowawczym – organem rozstrzygającym (orzekającym), przeważnie pod kontrolą sądu; niekiedy wreszcie organem obsługi prawnej, który wytacza powództwa na rzecz obywateli (K. Sitkowska, *Pozycja...*, s. 40–41). To z kolei ujęcie – aczkolwiek bardziej pogłębione – odnosi się wyłącznie do prokuratury jednego państwa, nie roszcząc sobie pretensji do zdefiniowania tej instytucji choćby w wymiarze europejskim.

odpowiedzialności przed społeczeństwem i nie podlega ocenie opartej na kryteriach charakterystycznych dla skargowego modelu procesu, takich jak odsetek skazań. Prokuratorzy w państwach europejskich to bezstronni funkcjonariusze publiczni, często umiejscowieni w obrębie sądownictwa, których zadaniem jest ustalenie prawdy i w rezultacie doprowadzenie do wydania słusznego, rzetelnego rozstrzygnięcia. Ich odpowiedzialność oparta jest na hierarchii służbowej, w ramach której prokuratorzy liniowi poddani są nadzorowi bezpośrednich – a często także niebezpośrednich – przełożonych. Wyżsi rangą prokuratorzy czuwają, aby ich podwładni stosowali prawo w sposób rzetelny i zgodny z oficjalną polityką, a w tym celu mają prawo nakazywania im określonego działania. Wszelka odpowiedzialność polityczna ma tutaj charakter pośredni: prokuratorzy liniowi mają za zadanie stosować prawo karne przyjęte przez władzę ustawodawczą. Są oni jedynie luźno powiązani z pochodzącym z wyborów rządem, z którym łączy ich szereg szczebli drabiny służbowej, na szczycie której znajduje się najczęściej minister sprawiedliwości. Prawdopodobnie najważniejszym środkiem służącym zapewnieniu jednolitości procesu decyzyjnego i odpowiedzialności prokuratorów za wydawane decyzje są wytyczne, które pochodzą od centralnego bądź regionalnego organu prokuratury i za pośrednictwem prokuratorów wyższych rangą trafiają na najniższy szczebel hierarchii. Wytyczne te mogą dotyczyć jakichkolwiek decyzji wydawanych w toku procesu, ale nabierają szczególnej doniosłości, gdy chodzi o rozstrzygnięcie, czy skierować akt oskarżenia do sądu, umorzyć bezwarunkowo postępowanie lub zakończyć je w inny sposób. Inną cechą charakterystyczną systemów europejskich jest to, że prokuratora często uznaje się za kierowniczy organ postępowania przygotowawczego (łac. *dominus litis*), na którym ciąży odpowiedzialność za przeprowadzenie śledztwa/dochodzenia w sposób rzetelny i wyczerpujący, za przestrzeganie przez policję reguł proceduralnych, a także za wiarygodność gromadzonych dowodów. Równocześnie w większości krajów europejskich prokuratorzy angażują się osobiście w śledztwa dotyczące poważniejszych przestępstw, a także udzielają wytycznych co do sposobu prowadzenia dochodzenia w sprawach mniejszej wagi⁷.

---

⁷ E. Luna, M.L. Wade [w:] *The Prosecutor...*, s. 3–4.

Wymienione cechy prokuratur europejskich kontrastują w dużym stopniu z ukształtowaniem prokuratury – a właściwie prokuratur – w USA. Amerykański system prawny opiera się bowiem na założeniu, że ostateczne ustalenie faktów należy do sądu, który dochodzi do prawdy i wymierza sprawiedliwość w wyniku pojedynku stoczonego przed nim przez oskarżenie i obronę. Podobnie więc jak adwokaci w procesie skargowym, prokuratorzy amerykańscy przedstawiają jedynie te dowody i argumenty, które służą skazaniu. W toku procesu korzystają oni z szerokiej autonomii decyzyjnej, a nadzór hierarchiczny nad ich rozstrzygnięciami o charakterze uznaniowym jest słaby. Tylko niektóre prokuratury wydają wytyczne co do zasad oskarżania i zawierania porozumień procesowych z oskarżonym (ang. *plea bargaining*). I nawet gdy wytyczne takie istnieją, to często mają ogólnikowy charakter, niejednokrotnie pozostają niejawnie, zaś prokuratorzy rzadko ponoszą konsekwencje służbowe z powodu działania z nimi niezgodnego. Równocześnie w systemie amerykańskim prokuratura i policja są od siebie w większości przypadków niezależne i wzajemnie przed sobą nie odpowiadają. Policja gromadzi dowody, ochrania ofiarę i zatrzymuje sprawcę, natomiast prokurator decyduje o postawieniu sprawcy w stan oskarżenia i o strategii procesu. Prokurator może porozumiewać się z policją – co dotyczy w szczególności kwestii przeprowadzenia przed sądem dowodów, w tym odparcia ewentualnych zarzutów niezgodnego z prawem sposobu ich uzyskania – jednak czyni to z pozycji adwokata w procesie skargowym, a nie uczestnika czy nadzorca śledztwa⁸.

Przytoczone wyżej cechy szczególne właściwe prokuraturom europejskim sformułowane zostały, rzecz jasna, z dużym stopniem uogólnienia, ponieważ – jak podkreśla się w literaturze przedmiotu – w krajach europejskich nie wykształcił się dominujący model prokuratury⁹. Stąd też gdy w procesie akcesji państw Europy Środkowo-Wschodniej do Unii Europejskiej badano stopień dostosowania instytucji wewnętrznych do

⁸ E. Luna, M.L. Wade [w:] *The Prosecutor...*, s. 2–3.

⁹ Zob. np.: A. Ważny, *Usytuowanie prokuratury w niektórych państwach europejskich*, Prok. i Pr. 2002/7–8, s. 239; M. Jankowski, A. Siemaszko, M. Wojtaszek, *Usytuowanie prokuratury w wybranych krajach*, Warszawa 1999, s. 9. Autorzy tej ostatniej pracy zwracają uwagę na trudności metodologiczne pojawiające się w badaniach porównawczych nad ustrojem prokuratur (s. 3).

W monografii autor wskazuje, jakie konsekwencje dla ustroju, kompetencji i sposobu działania prokuratury wynikają z faktu przynależności państwa do Rady Europy.

Rada Europy – jako jedyna organizacja międzynarodowa na świecie – utworzyła organ opiniodawczy wyspecjalizowany w sprawach prokuratury, tj. Radę Konsultacyjną Prokuratorów Europejskich, i wypracowała obszerny zbiór standardów prawnych odnoszących się do prokuratury. Autor stawia sobie za cel ich całościowe omówienie, a w szczególności udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- jakie w świetle tych standardów są najważniejsze cechy ustrojowe prokuratury i czy jest nią również niezależność, a jeśli tak, to jak rozumiana;
- jakie kompetencje powinna posiadać prokuratura w państwie członkowskim Rady Europy i jak powinna ona funkcjonować;
- w jakim zakresie wyżej wspomniane standardy stanowią normy prawnie wiążące (*hard law*), a w jakim – jedynie postulaty i zalecenia (*soft law*).

Książka jest przeznaczona dla osób zajmujących się szeroko pojętą legislacją, a także prokuratorów, którzy chcieliby dowiedzieć się, jak realizować swoje ustawowe zadania w sposób zgodny ze standardami międzynarodowymi oraz jakie prawa przysługują im w świetle obowiązujących Polskę instrumentów międzynarodowych. Publikacja będzie przydatna również dla każdego uczestnika obrotu prawnego, chcącego wiedzieć, czego może oczekiwać od prokuratury w państwie należącym do Rady Europy, a tym samym zobowiązany do przestrzegania jej wartości, tj. demokracji, praw człowieka i rządów prawa.

Piotr Turek – doktor nauk prawnych; prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie; w latach 2006–2011 pracował w kancelarii Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i w Radzie Europy; autor publikacji z zakresu prawa międzynarodowego, w tym prawa organizacji międzynarodowych i praw człowieka.

9788382860078 W01P01

ISSN 1897-4392
ISBN 978-83-8286-007-8

9 788382 860078

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

